

Om vägen till den ockulta skolgruppen

Det är nu tre år sedan broschyren *Den svenska ockulta skolan*¹ publicerades. Syftet med publiceringen var framför allt att försöka nå de människor som på självsplanet är medlemmar i skolgruppen utan att själva vara medvetna om det. Denna medvetenhet kan naturligtvis i princip väckas vid första läsningen genom ett enda momentant nedslag av klar och otvetydig själsinsikt. Men det vanliga är en mera lågmäld, återkommande, över tid verkande och därmed successivt klarare aning om att man som person kan vara på väg mot skolgruppen och mot att integreras i den och i själva skolverksamheten även om man ännu inte själv ser tydligt hur detta skall gå till. Ett annat sätt att uttrycka det som kan börja hända är att det i ens mångröstade inre successivt växer fram en djup övertygelse om att uppgiften om att en svensk ockult skola håller på att byggas upp förefaller tillräckligt sann för att andra möjliga alternativ skall sakta men säkert framstå som allt mindre intressanta även om man själv inte vet, eller kunnat få yttre bekräftelse på, var skolgruppen bedriver sin verksamhet på det fysiska planet.

När denna själsaning om ens hemvist i arbetet för skolan börjar slå rot så väcks många olika reaktioner. Och de är alla på varierande sätt relaterade till den centrala fråga som alla, som håller på att försöka greppa sitt förhållande till skolan, måste ställa och besvara. Och frågan gäller om man är inriktad på att ge eller att få. Den som är inriktad på att få kan t.ex. tänka på sina andliga utvecklingsambitioner och börja undra över när dessa kan komma att tillfredsställas på skolan. Medan den som är inriktad på att ge i stället tänker över vilket bidrag som han eller hon skulle kunna lämna till gruppen och dess verksamhet. Den som är inriktad på att ge börjar alltså meditera över hur det egna bidraget till etablerandet av den svenska ockulta skolan skulle kunna se ut. Och hur individen i fråga kan utveckla sin förmåga att bidra under den tid av förberedelse som återstår intill dess att han eller hon rent konkret står inför steget att låta sig integreras i skolgruppen och dess verksamhet.

För en enskild person går alltså vägen till skolgruppen inte via intensivt tänkande kring och fantasier om vilken nytta man själv skulle kunna ha av det som skolan kan komma att erbjuda, utan om vad man själv skulle kunna bidra med till skolans uppbyggnad och utveckling, och hur man ytterligare kan utveckla denna sin förmåga att ge i avvaktan på att ens själskontakt blir tillräckligt tydlig och stark för att man skall kunna "hitta" skolgruppen i det yttre. *Vägen till skolan handlar alltså i grunden om den enskilde individens förmåga till och beredskap för tjänande.*

Eftersom tjänande är ett slitet och inte tillräckligt väl förstått och begrundat begrepp i esoteriska kretsar så är det därför på sin plats med några förhoppningsvis klargörande reflektioner om tjänandets natur, roll och kraft.

Det som först måste klargöras är att förmågan till och beredskapen för tjänande är en konsekvens av den grad av själskontakt och själsmedvetenhet som man som enskild individ är i besittning av. Tibetanen uttrycker sig mycket klart på denna punkt: "Tjänande kan kortfattat definieras som en spontan effekt av själskontakt. Denna kontakt är så klar och bestämd att själens liv kan flöda in i

¹ Finns tillgänglig på www.tibetanensbokfond.se/ockult.htm.

det instrument som själen med nödvändighet måste använda på det fysiska planet. Det är på det sättet som själens natur kan uttrycka sig i de mänskliga angelägenheternas värld.”²

Detta betyder alltså att själskontakten är orsaken medan tjänandet är en verkan av denna orsak. Och Tibetanen förtydligar sedan ytterligare sin syn på tjänandets natur och dess djupaste grund på följande sätt: ”Tjänande är inte en kvalitet eller en prestation. Det är inte en aktivitet som människor ivrigt måste sträva efter, och det är inte heller en metod för att frälsa världen. Det är nödvändigt att ha en klar förståelse för tjänandets kännetecken, för annars blir hela vår inställning till detta avgörande uppvisande av den mänskliga utvecklingsprocessens framgång felaktig. Tjänande är ett uttryck för liv. Det är en själsdrift, och det är lika mycket en evolutionär impuls hos själen som självbevarelsedriften eller artens fortplantningsdrift är ett uttryck för den djuriska själen. Detta är ett viktigt påpekande. Det är en själsinstinkt, om vi nu får använda ett så otillräckligt uttryck, och således något som är specifikt för och en naturlig del av själens utveckling. Det är själens främsta kännetecken på samma sätt som *begären* är den lägre naturens främsta kännetecken. Det är gruppbegär på samma sätt som det i den lägre naturen finns personlighetsbegär. Det är en instinktiv strävan efter gruppens bästa. Man kan således inte tvinga på eller lära någon att tjäna utifrån en teori om tjänandet som ett önskvärt tecken på andlig strävan. Tjänandet är helt enkelt den första verkliga effekten – på det fysiska planet – av det faktum att själen börjar uttrycka sig i yttre manifestation.”³

Begreppet tjänande associeras i det allmänna medvetandet till olika former av ideellt grundat arbete med vällovliga syften. De flesta har också en känsla för att det historiskt sett finns något slags andlig eller religiös inspiration bakom önskan att göra goda gärningar. Och i vår moderna tid finns det utan tvekan en uppsjö av mer eller mindre ideella organisationer och verksamheter som utifrån en, i en del fall exklusivt andligt motiverad och i andra fall rent världsligt motiverad, medkänsla försöker möta behoven hos människor som lider och har det svårt.

I det här sammanhanget finns det förstås anledning att påtala hela den explosionsartade utvecklingen av nya NGO:er (Non Governmental Organizations, dvs. icke regeringsanknutna organisationer) som ägnar sig åt olika typer av frågor som är av betydelse för mänskligheten som t.ex., mänskliga rättigheter, miljöfrågor, biståndsverksamhet rörande livsmedelsförsörjning, hälsovård och utbildning eller i samband med katastrofer etc. etc. Denna snabba utveckling kan förstås tolkas som en indikation på att mänsklighetens själskontakt och känsla av ansvar successivt ökar och leder till olika initiativ som kan ses som uttryck för själens drift till tjänande.

Tibetanen påpekar dock att det är viktigt att förstå skillnaden mellan olika former av tjänande med utgångspunkt från vilket centrum som i huvudsak är engagerat i att förvalta det konkreta förverkligandet av den bakomliggande själsenergin. I *Esoterisk psykologi – II* talar Tibetanen klarspråk i denna fråga när han konstaterar: ”Det tjänande som utförs idag är följaktligen sådant det är på grund av att människors gensvar (...) för närvarande registreras i astralkroppen och

² *Esoterisk psykologi – II*, sid. 103.

³ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 103-104.

förverkligas genom solarplexus. Detta förklarar den emotionella karaktären hos merparten av det tjänande som utförs i världen idag. Detta är orsaken till det hat som framkallas av dem som är känsliga för lidande och som, på grund av sin emotionella identifikation med lidandet, lägger skulden på en enskild person eller på en grupp för de plågsamma förhållanden som de har mött. Det är också anledningen till att mycket av det som nu görs för att förbättra omständigheterna i allmänhet är otillräckligt – otillräckligt ur själens högre synvinkel.”⁴

Tibetanen förtydligar sin ståndpunkt genom att ta upp olika exempel på hur tjänandet påverkas av att den bakomliggande själseenergin förmedlas via astralkroppen och solarplexus, dvs. modifieras av personligheten. Han säger: ”Tjänande betraktas ofta som ett försök att få människor att inta samma ståndpunkt som den som tjänar, eftersom det som den så kallade tjänaren har funnit vara gott, sant och ändamålsenligt med nödvändighet måste vara gott, sant och ändamålsenligt för alla. Tjänande ses som något vi gör för de fattiga, plågade, sjuka och olyckliga, för att vi tror att vi vill hjälpa dem, utan att inse att vi ger denna hjälp främst därför att vi själva blir illa till mods av eländiga omständigheter, och att vi därför måste försöka förbättra dessa omständigheter för att vi själva skall bli nöjda och belåtna igen. En hjälp av detta slag befriar oss från våra kval, även om vi misslyckas med att underlätta för eller befria dem som lider.

Tjänande är ofta ett tecken på ett beskäftigt och överaktivt temperament eller en självbelåten läggning, som leder innehavaren till ihärdiga försök att förändra omständigheterna så att de blir som han tycker att de borde vara, och därigenom tvingas människorna att anpassa sig till det som den som tjänar tycker bör göras.

Tjänandet kan också växa fram ur ett fanatiskt begär att gå i Kristi fotspår, den store Gudason som ’gick omkring och gjorde vad gott är’ och gav oss i uppgift att följa i hans fotspår. Människor tjänar följaktligen utifrån en känsla av lydnad, och sträcker sig inte spontant ut mot de behövande. Grundförutsättningen för tjänandet saknas således, och redan från början misslyckas de med att göra mer än vissa åtbörder. Tjänandet kan också härröra från en djupt liggande längtan efter andlig fullkomning. Det betraktas som en av de nödvändiga kvalifikationerna för lärjungaskap, och därför måste man tjäna om man skall kunna bli en lärjunge. Denna teori är riktig, men tjänandets levande substans saknas. Idealet är riktigt, sant och aktningsvärt, men det bakomliggande motivet är helt felaktigt. Man kan också ägna sig åt tjänande för att det blir alltmer vanligt och modernt att syssla med någon form av tjänande. Det gäller att följa med strömmen. Alla tjänar aktivt i sociala rörelser, filantropiska strävanden, rödakorsarbete, för förbättring av utbildningen och med uppgiften att förbättra de bedrövliga förhållandena i världen. Det är modernt att tjäna på något sätt. Tjänandet ger en känsla av makt, det ger vänner, och det är en form av gruppaktivitet, som ofta ger mycket mer (i världslig mening) till den som tjänar än till dem som får hjälp.”⁵

Efter dessa föga insmickrande omdömen kommer det kanske som en överraskning att Tibetanen anser att ”trots allt sådant som visar på felaktiga

⁴ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 102.

⁵ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 100-101.

motiv och falska strävanden, utförs likväl ständigt och beredvilligt ett slags tjänande. Mänskligheten är på väg mot en riktig förståelse av tjänandet. Den håller på att bli mottaglig för denna nya lag (tjänandets lag) och lär sig att reagera på den ständigt uppfordrande viljan hos det stora Liv som besjälar stjärnbilden Vattumannen på samma sätt som vårt Sollogos besjälar vårt solsystem och vårt Planetlogos besjälar vår jord.”⁶

Trots att en stor del av mänsklighetens tjänande är solarplexusfärgat och dominerat av personlighetsmotiv så menar alltså Tibetanen att det pågår en rörelse i rätt riktning. Och han målar därför upp visionen av att ”när det utförda tjänandet grundar sig på ett mentalt gensvar på mänsklighetens behov, då lyfts hela problemet ut ur illusionens slöjor och upp ur världsglamourens djup. Då registreras impulserna till tjänande i hjärtcentret och inte i solarplexus, och när detta är fallet mer allmänt, kommer man att märka att tjänandet blir mer glädjefyllt och framgångsrikt.”⁷

Det som till en början krävs för att tjänandet skall kunna bli ett uttryck för själens fulla kraft är alltså att hjärtcentret väcks, att den emotionellt polariserade mänskligheten fokuserar sig mentalt och att solarplexusenergin överförs till hjärtat. Den utveckling som här åsyftas kallar Tibetanen för en utveckling av ”hjärtats medvetande” som han beskriver som en utveckling av ett sant kännande. Och han säger så att denna utveckling ”är det första steget mot gruppmedvetenhet. Denna gruppmedvetenhet och denna identifiering med alla gruppers känslaspekt är den kvalitet som leder till tjänande – ett tjänande som utförs så som Mästarna gör det, och så som Kristus visade oss i Galiléen.”⁸

För att tjänandet skall få sin fulla kraft måste alltså själens drift till tjänande registreras inte av astralkroppen och solarplexus utan av mentalkroppen och hjärtat. Och när denna överföring av solarplexusenergin till hjärtat tar sin början börjar också den enskildes utvecklingsvandring på tjänandets väg. Tibetanen uttrycker sig så här: ”När (...) det är en naturlig impuls hos den inkarnerade människan att vara ett uttryck för själen, och när denna rytm har blivit ett naturligt dagligt uttryck, då börjar människan ’stå stabilt i sitt andliga varande’, och det liv som mjukt och naturligt flödar genom henne kommer då att ha en inverkan på hennes omgivning och på dem hon möter. Denna inverkan kan vi kalla ett ’liv i tjänande’.”⁹

Nu är det emellertid inte så att personligheten ger upp sin förmåga att obstruera själsflödet utan vidare. Tibetanen konstaterar bara att när själsenergins inflöde försöker forma personligheten till en mot själen hörsam tjänare så börjar ”en plågsam utveckling mot obundenhet”¹⁰. En utveckling som präglas av ”en långvarig strävan efter att låta livet flöda igenom, medan personligheten ständigt bygger upp det ena hindret efter det andra.”¹¹

Rent allmänt gäller dock att så fort själen lyckas koppla ett visst grepp om den bångstyriga personligheten ”börjar själens liv flöda genom människan ifråga till

⁶ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 101.

⁷ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 102.

⁸ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 102.

⁹ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 105.

¹⁰ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 105.

¹¹ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 105.

andra, och effekten blir att verklig förståelse och sann hjälpsamhet börjar visa sig gentemot den närmaste familjekretsen och gruppen. När livsflödet blir starkare genom att användas, sprider verkningarna sig från den lilla omgivande familjegruppen till grannskapet. En mer omfattande kontaktyta blir möjlig, tills slutligen (om människan ifråga har levt ett flertal liv under inflytande av tjänandets lag) det utflödande livet får lands- och världsomfattande verkningar.”¹²

Till saken hör också att denna utveckling av tjänandet inte är ”något som man planerar, och inte heller slåss man för det som ett mål i sig. Det kommer att vara ett naturligt uttryck för själens liv, som tar form och får sin inriktning i enlighet med en människas stråle och hennes tidigare sätt att leva och uttrycka sig.”¹³

Men samtidigt måste det betonas att under de första faserna av denna utveckling av individens förmåga att tjäna så är han eller hon i grunden inriktad på att uttrycka sin personlighet. Det som står i centrum är *jag* och *min* personliga andliga utveckling, *jag* och utvecklingen av *mitt* tjänande. Tibetanen beskriver det hela så här: ”När inlänkningen har uppnåtts, när föreningen är mer beständig, och när antahkaranan (bron som länkar samman det högre och det lägre) definitivt är under uppbyggnad, då börjar tjänandets sanna natur, så som det *utövas av en individ*, att framträda. Den inflödande själskraften, som är den främsta faktorn som leder till tjänande, har som första verkan en integration av personligheten och ett sammanförande av människans tre lägre aspekter till en tjänande helhet. Detta är ett svårt och grundläggande stadium, sett ur det perspektiv som eleverna i visdomens sal har. Människan blir medveten om sin kraft och förmåga, och eftersom hon har förbundit sig att tjäna påbörjar hon ett frenetiskt tjänande. Hon skapar den ena kanalen efter den andra för att uttrycka den kraft som driver henne, men hon river ner och förstör lika fort som hon skapar. Hon blir tillfälligt ett allvarligt problem för de andra tjänare som hon kan tänkas vara knuten till, för hon ser ingen annan vision än sin egen, och den aura av kritik som omger henne, och den energiska framåtanda som får kraft från hennes inre tvärsäkerhet, leder till att ’de små’ gör misstag, och äldre och mer erfarna lärjungar måste (på grund av henne) ständigt ägna sig åt att ställa saker och ting till rätta. Hon blir tillfälligtvis offer för sin egen strävan att tjäna och för den kraft som flödar genom henne. I en del fall leder detta stadium till att individens latent ärelystnad flammar upp.”¹⁴

Och i ett annat sammanhang beskriver Tibetanen det som händer med tjänandet ”när personligheten ställer sig i vägen”¹⁵ på följande sätt: ”Då förändras och förvanskas tjänandet, så som lärarna på livets inre sida förstår det, till beskäftighet. Det förändras till ambition, till ett försök att få andra att tjäna på det sätt som vi tycker att tjänande skall utföras på, och till en kärlek till makt, som hindrar sant tjänande, i stället för kärlek till våra medmänniskor. När man har fått ett visst grepp om tjänandets teori och erkänt den högre lagen, finns det alltid en risk för att personlighetens imitativa kvalitet, dess aplika natur, och en ivrig och högt ställd strävan kan leda till att man lätt får för sig att teorin är verkligheten,

¹² *Esoterisk psykologi – II*, sid. 106.

¹³ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 106.

¹⁴ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 110-111.

¹⁵ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 106.

och att man således blandar ihop de yttre åtbörder som hör till ett liv i tjänande med det naturliga, spontana flödet av själens liv genom dess uttrycksmekanism.”¹⁶

Intressant nog berör också Tibetanen en fallgrop i utvecklingen av tjänandet som är av särskilt intresse för alla som har en inriktning mot ett tjänande på esoterikens område men som är astralt polariserade. Tibetanen beskriver hur själens kraft strömmar genom personligheten och ger den på tjänande inriktade personen inte bara en nödvändig vision utan också kraft att samarbeta. Men att denna kraft också kommer till astralkroppen. Och här förklarar Tibetanen att själskraften ger ”upphov till två verkningar, beroende på tillståndet i astralkroppen och på tjänarens inre inriktning.”¹⁷ Den första av dessa innebär att glamouren stärks och illusionen fördjupas och den tjänande individen drivs in i det Tibetanen kallar ”illusoriska psykiska effekter”¹⁸. Och när detta händer kommer den tjänande individen i sitt uppträdande på det fysiska planet vara som Tibetanen uttrycker det: ”glamouriserad av exempelvis idén om sina fantastiska personliga kontakter, när han i själva verket bara har kontaktat någon grupptankeform av De stora. Han lever då i illusionen att han är ett utvalt verktyg eller språkrör för Hierarkin, när sanningen är den att han har förts bakom ljuset av de många rösterna, därför att tystnadens röst har dämpats av astralplanetens larm. Han är vilseledd av tanken att det inte finns någon annan väg än hans. Sådana illusioner och villfarelser är vanliga bland lärare och arbetare överallt idag, eftersom så många definitivt kommer i kontakt med sina själar och därmed sveps med av en önskan att tjäna. De är dock ännu ej fria från ambitioner, och de är fortfarande i grunden inriktade på att uttrycka sin personlighet och inte på att sammansmälta med gruppen av världstjänare.”¹⁹

Den andra verkan, som själskraften kan ge upphov till, kräver att de tjänande individerna ”kan undvika glamour och skilja mellan det verkliga och det överkliga”²⁰. Finns denna förmåga ”så kommer den inflödande kraften att genomströmma deras liv med en effektiv, osjälvisk kärlek och med en hängivenhet till planen, till dem som planen tjänar och till dem som tjänar planen. (...) Då kommer det inte att finnas utrymme för egennytta, självhävdelse eller själviska strävanden. Det enda som tjänaren tar hänsyn till är behovet, och den tvingande nödvändigheten att vidta nästa åtgärd för att möta detta behov, så som det ter sig för honom.”²¹

Det som händer i detta fall är alltså att astralkroppen inte förvränger den inflödande själsimpulsen. Och Tibetanen ger följande glasklara beskrivning av innebörden av de två alternativa reaktionerna på inflödet av själskraft och deras konsekvenser: ”När hjärtat och sinnet fungerar tillsammans (antingen i en självisk förening för att uppvisa en aktiv personlighet, eller i hängiven osjälviskhet med en inställning som är inriktad på vägledning från själen), kommer kraften som flödar genom tjänaren att kraftfullt aktivera hans eterkropp.

¹⁶ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 106.

¹⁷ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 112.

¹⁸ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 112.

¹⁹ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 112.

²⁰ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 112.

²¹ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 112-113.

Den fysiska kroppen gensvarar då automatiskt. Det är följaktligen mycket viktigt att tjänaren besinnar sig på astralplanet, och att han väntar där i helig och kontrollerad tystnad, innan han tillåter kraften att flöda in i centren i eterkroppen. *Detta ögonblick av tystnad är ett av den andliga utvecklingens mysterier.* När själens energi eller kraft – antingen med bevarad renhet, eller besudlad och inlänkad på villospår på sin väg mot den fysiska manifestationen – har nått eterkroppen, finns det inget mer att göra för genomsnittslärjungen. Följderna är, när den når denna punkt, ofrånkomliga och verkningsfulla. Det inre tänkandet och begärslivet bestämmer vilken aktivitet som kommer till fysiskt uttryck. När kraften kommer igenom med bevarad renhet, aktiverar den kontinuerligt centren ovanför diafragman. När den kommer igenom besudlad av personlighetens böjelser, använder den främst solarplexus och leder då till en manifestation av alla de astrala illusionerna, av de storslagna vanföreställningarna och av de egoistiska fenomenens glamourer, och vi använder här ordet 'egoistisk' i dess vanliga världsliga och psykologiska betydelse. Detta kan man lätt upptäcka idag bland ledarna för olika grupper.”²²

Det som sammanfattningsvis kan sägas om det tjänande som Tibetanen karaktäriserar med begreppet ”tjänande så som det utövas av en individ” är att ”hjärtats medvetande” inte är tillräckligt starkt för att den gruppmedvetenhet skall ha väckts som krävs för förmågan att tjäna i grupp. Visserligen är många av de kraftfulla individ- eller personlighetscentrerade tjänarna ledare för olika grupper, men deras ledarskap handlar om dem själva som individer och är därför ett arbete i enlighet med Fiskarnas tidsålder.

Tibetanen förklarar skillnaden i arbetssätt mellan Fiskarnas och Vattumannens tidsåldrar på följande sätt: ”Skillnaden i metod mellan den gamla tidsåldern och den nya kommer till uttryck i idén om ledarskap utövat av en individ eller av en grupp. Det är skillnaden mellan att en individ tvingar på sina medmänniskor sitt gensvar på en idé och en grupps reaktion på en idé, vilket skapar gruppidealism och leder till att idén fokuseras i en bestämd form, och gör att den kan drivas fram utan att någon enskild individ dominerar.”²³

Om den personlighetscentrerade tjänaren skall kunna komma vidare i sin utveckling och bli en tjänare i grupp så krävs att han eller hon arbetar hårt och konsekvent för att själen skall kunna sätta personligheten slutgiltigt på plats. Enligt Tibetanens terminologi kräver detta att den enskilde lärjungen kommer under repulsionslagens inverkan.

Tibetanen förstår tillfullo att ordet repulsion inte uppfattas som positivt. Repulsion betyder ju bortstötande, avvisande och är därför motsatsen till attraktion. Och han säger därför på sitt rättframma sätt att ”ordet 'repulsion' har en obehaglig klang för många, och denna motvilja mot själva ordet visar på personens inneboende andliga fördomsfullhet. Repulsion, önskan att förkasta, liksom avvisande attityder, ord och handlingar, frammanar sådant som det är otrevligt att tänka på. Men ordet 'avvisa' betecknar ur andlig och vetenskaplig synvinkel helt enkelt 'en inställning till det som inte är önskvärt'. Denna aktiverar i sin tur (när vi försöker bestämma vad som är önskvärt) dygderna

²² *Esoterisk psykologi – II*, sid. 113.

²³ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 119.

urskillningsförmåga, lidelsefrihet och disciplin i lärjungens liv likväl som förmåga till decentralisering. Dessa ord visar på driften att nedvärdera det överkliga och icke önskvärda och att disciplinera den lägre naturen så att man lätt och ledigt kan göra de val som leder till att man kan förkasta det som fjättrar eller hindrar själen. De viktigaste föreställningarna är den bestämt och omsorgsfullt utvalda väg eller metod som befriar själen från formernas värld och som först och främst identifierar den med sig själv (och sålunda befriar den från världssillusionen) och därefter med själarnas värld, som är översjälens medvetande.”²⁴

Repulsion handlar alltså om att avvisa det icke önskvärda. Men det som gör detta problematiskt för en del personer är att själva idén om ett avvisande verkar svår att förena med idén om den inkluderande kärleken. Detta problem beror dock på en personlighetscentrerad tolkning av kärlekens natur. Den repulsion som Tibetaren talar om, och som blir följd av att repulsionslagen verkar, får sin kraft från den andliga triaden. Repulsionslagens verkningar i den enskildes liv handlar alltså om att andens kraft och vilja börjar få genomslag. Och denna kraft och vilja är naturligtvis i vårt andra-stråle-system underställt kärlekens välde.

Det som är helt centralt i detta sammanhang är att det är först när repulsionslagen börjar påverka den enskilde individen som vägen till tjänande i grupp börjar öppna sig. Trots att inflödet av själsenergi har varit tillräckligt starkt för att den enskilde skulle kunna börja beträda lärjungaskapets och tjänandets väg så har hanterandet av personlighetens obstruerande inflytande hittills varit alldeles för överslättande. Om själen slutgiltigt skall få makten över personligheten så måste det som inte är önskvärt avvisas. Så är det bara, även om personligheten använder olika sentimentala och felaktiga tolkningar av kärlekens innebörd till försvar för sitt fortsatta välde.

Tibetaren beskriver med utomordentlig enkelhet och klarhet vad som krävs för att repulsionslagens verkan skall kunna befria den personlighetscentrerade tjänaren till den typ av tjänande i grupp som är centralt för manifestationen av Vattumannens tidsålder. Han säger:

”Två saker bestämmer den hastighet med vilken människan – på lärjungaskapets väg – kan få repulsionslagen att verka. Den ena är kvaliteten på hennes motiv. Det är endast önskan att *tjäna* som är tillfyllest för att hon skall kunna åstadkomma den nödvändiga omorienteringen och underkasta sig det nya sättet att leva. Den andra är hennes villighet att till varje pris *lyda* det ljus som är i och runt henne. Tjänande och lydnad är de bästa sätten att nå befrielse, och utgör de bakomliggande orsaker som får repulsionslagen att börja verka, vilket följaktligen hjälper aspiranten att nå den efterlängttade befrielsen. Tjänandet befriar honom från sitt eget tankeliv och sitt självbestämmande. Det är lydnaden mot den egna själen som leder till att han integreras i den större helhet, där hans egna begär och drifter upphävs till fördel för mänsklighetens och Guds eget mer vittomfattande liv. Gud är den store tjänaren och han uttrycker sitt gudomliga liv genom sitt hjärtas kärlek till mänskligheten.

²⁴ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 130-131.

Men när dessa enkla sanningar uttalas, och vi uppmanas att tjäna vår nästa och lyda vår själ, så verkar de så välkända och ointressanta att de inte framkallar något speciellt gensvar. Om vi fick höra att vi skulle kunna befria oss från livets kretslopp och identifiera oss med det andliga självet och dess tillvaro genom att följa en föreskriven meditationsform, använda en bestämd andningsövning och regelbundet koncentrera oss på ett bestämt centrum, så skulle vi gärna, glatt och villigt följa instruktionerna. Men när vi med den ockulta vetenskapens formuleringar blir tillsagda att tjäna och lyda, då är vi inte intresserade. Ändå är tjänandet *den absolut bästa* metoden för att väcka hjärtcentret, och lydnaden är lika verksam när det gäller att uppväcka de två huvudcentrens gensvar på själskraftens inflytande och förena dem till en sfär för själsinsikt. Människor förstår inte hur stor kraft som finns i deras drifter! *Om driften att tillfredsställa begär är den grundläggande driften i det mänskliga formlivet, så är driften att tjäna en lika grundläggande drift hos människans själ.* Detta är ett av de viktigaste påståendena i detta avsnitt. Den tillfredsställs än så länge sällan. Tecken på dess närvaro finns ändå alltid även hos den mest obehagliga typen av människor. Den väcks i ödesmättade, akuta och extremt svåra ögonblick. Människans hjärta är sunt men ofta sovande.

Tjäna och lyd! Det är lärjungens livsparoll. Den har förvanskats till fanatisk propaganda och har således gett upphov till filosofins och den religiösa teologins formuleringar. Men dessa formuleringar döljer samtidigt en sanning. De har presenterats för människan på ett sätt som betonar hängivenhet till personligheter och lydnad för Mästare och ledare i stället för tjänande av och lydnad för själen i alla. Sanningen håller emellertid ständigt på att träda fram, och dess seger är oundviklig. När aspiranten på provostigen väl har en vision av detta (oavsett hur suddig den är), då ger begärens lag, som har styrt honom i evigheter, långsamt och säkert vika för repulsionslagen, som med tiden kommer att befria honom från hans slaveri under icke-självet. Den kommer att leda honom till den urskillningsförmåga och den lidelsefria inställning som kännetecknar den som är på väg mot befrielse. Låt oss dock ha i åtanke att en urskillningsförmåga som grundar sig på en fast föresats att vara fri, och en lidelsefrihet som tyder på att aspiranten är hårdhärtad, gör att han hamnar i ett fängelse som består av ett kristalliserat skal, som är mycket svårare att bryta ner än det fängelse som den vanliga själviska människan lever i. De själviska andliga begärens är ofta de så kallade esoterikernas främsta synd och den måste noga undvikas. Därför vinnlägger sig den vise om att tjäna och lyda.”²⁵

Tjäna och lyd och låt därigenom repulsionslagen få makt att till sist fullständigt avvisa personlighetens olika försåtliga sätt att begränsa andens och själens makt är alltså Tibetanens uppmaning. Och när repulsionslagens verkningar nått en viss nivå börjar det bli möjligt för den enskilde att lämna det mer eller mindre tydligt personlighetscentrerade tjänandet för det tjänande som sker i den nya typ av grupper genom vilken Vattumannens tidsålder kommer att växa fram.

Temat för denna betraktelse är som redan har framgått att tydliggöra hur vägen till skolgruppen ser ut. Och det är nu uppenbart att uppgiften att hitta skolgruppen i det yttre endast kan lösas av den som har underställts

²⁵ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 128-129.

repulsionslagens verkningar i den utsträckning som är nödvändig för att hjärtats medvetande skall vara tillräckligt expanderat och känsligt för att skolgruppen skall kunna komma upp på den inre radarskärmen.

En hel del personer som har läst broschyren om *Den svenska ockulta skolan* har företett uppenbara tecken på nyfikenhet. Men nyfikenhet öppnar inte porten till skolgruppen. Det är helt enkelt så att för den andligt oförberedde är det till absolut ingen nytta att i ytlig och geografisk mening veta var skolgruppen finns. Porten till gruppen finns alltid i den enskildes eget inre. Yttre informationer om skolgruppen öppnar inte porten. Faktum är att den andligt oförberedde inte kan avgöra om yttre och sann information verkligen är sann. Denna typ av information bidrar därför bara med ytterligare möjligheter för den enskilde att genom sitt tänkande och sitt kännande stärka den glamour och de illusioner som omger temat *jag* och *min* utveckling, *jag* och *mitt* tjänande.

Det som krävs är en tillräckligt stark föresats att ”tjäna och lyda” i den mening som Tibetanen har gett dessa begrepp. Då kan den egna subjektiva insikten om den egna tillhörigheten till skolgruppen bli så stark att porten öppnar sig. Intill dess att detta sker är den enskilde hänvisad till sina egna kritiska eller måhända längtansfyllda spekulationer.

Från ett lite annat perspektiv kan man säga att en enskild persons insikt om tillhörighet till skolgruppen hör samman med att repulsionslagens verkan på denna person har nått så långt att personen i fråga börjar underställas det Tibetanen kallar ”grupputvecklingens lag”.

Om denna grupputvecklingens lag säger Tibetanen: ”Denna lag börjar verka och uppfattas av det individuella medvetandet när aspiranten har nått vissa bestämda insikter och själv har upplevt vissa ideal som verkliga. Vi skulle kunna räkna upp dessa på ett enkelt sätt och de skulle då för den ytliga studeranden visa på de enklaste framgångarna på provostigen. Det skulle dock vara bra om vi klart kunde förstå att denna enkla formulering av krav och deras förverkligande i aspirantens medvetande visar sig som hans sinnes yttre och beslöjade reaktioner på några djupt esoteriska, kosmiska sanningar. Detta påstående innehåller den esoteriska kunskapens själva essens. De helt vanliga formuleringarna om ett kärleksfullt liv och en daglig, instinktiv självuppoftning har nackdelen att de är så ytterligt välbekanta, men de tangerar ändå – om vi bara kunde inse det – de djupaste världssanningarna. De är esoterikens ABC och genom dem, och endast genom dem, kommer vi att nå de ord och satser som i sin tur är den egentliga nyckeln till den högsta kunskapen.”²⁶

Det Tibetanen försöker säga här är att det finns en djupdimension av de vanliga och slitna beskrivningarna av vad som utgör kännetecknen på ett andligt liv, en djupdimension som t.o.m. gör det befogat att beskriva den som ”den esoteriska kunskapens själva essens”. Och att grupputvecklingens lag kan börja verka först när den enskilde individen har börjat göra verklighet av den djupdimension som döljer sig bakom ord som kan te sig som innehållslösa plattityder åtminstone för dem som tycker sig med hänvisning till sin uppnådda utvecklingsnivå behöva något mer sofistikerat.

²⁶ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 141-142.

För att tydligare förklara sin ståndpunkt exemplifierar Tibetanen med att titta lite närmare på en enda av de egenskaper som brukar räknas till de centrala andliga egenskaperna. Och den egenskap han väljer är urskillningsförmågan. Han säger: "Lärjungen som skolas för dessa högre insikter uppmanas att öva upp *urskillningsförmågan*. Ni har uppmanats till detta. Den första och normala tolkningen av vad detta innebär, och den omedelbara verkan av övningen, är att lära lärjungen att skilja mellan motsatsparen. Men precis som lärjungen i sin tidiga träning upptäcker att själva urskillningen inte har något att göra med valet mellan det (så kallat) erkänt onda och det erkänt goda, utan gäller de mer subtila motsatsparen, så som rätt och felaktig tystnad, rätt och fel tal, rätt förståelse och rätt ointresse och deras motsatser, så upptäcker den som reagerar på dessa högre lagar (dvs. bl.a. grupputvecklingens lag) att den urskillning som skall uppvisas är ännu subtilare och ännu så länge ett meningslöst mål för flertalet aspiranter i världen idag. Denna typ av urskillningsförmåga frammanas inte ens. Den måste uppvisas i samband med följande subtila kontakter:

1. Själens egen vibration.
2. Vibrationen från den inre grupp som han, om än omedvetet, hör samman med.
3. Mästarens vibration, som gruppens fokuseringspunkt.
4. Hans strålvibration, så som den förnimms via hans själ och genom Mästaren.
5. Den vibration som är ett resultat av samspelet mellan hans själ och hans personlighet.
6. De tre skilda vibrationerna hos hans eterkropp, hans emotionalkropp och hans sinne.
7. Vibrationen hos de grupper eller den grupp som han måste arbeta med på det yttre planet.
8. Självibrationen hos andra människor som han kontaktar.
9. Vibrationen hos en sådan grupp som Den nya gruppen av världstjänare.

Detta är bara några exempel på den typ av urskillning som krävs. När han är mer utvecklad, lär han sig att instinktivt göra dessa åtskillnader. Jag skulle vilja påminna er om att det är när vi försöker göra urskillningen på ett helt mentalt sätt som problemet verkar oöverstigligt. När själens välde har upprättats och insikten om själen har etablerats säkert, då blir dessa olika insikter instinktiva reaktioner. Vi ger själens instinktiva liv – den högre motsvarigheten till människokroppens instinktiva liv – beteckningen *intuitivt gensvar*. Ovanstående stycken ger en enkel sammanfattning av de djupare innebörderna av den enkla uppmaningen 'lär dig att urskilja'. Hur väl har vi egentligen förstått denna uppmaning? Vi kanske samtycker rent intellektuellt, men i praktiken betyder orden ofta ingenting. Innebär de för oss att själen har en förmåga att dela upp vibrationer i olika kategorier? Ändå sägs det att själen inte upplever någon separation! Sådana ter sig några av esoterikens paradoxer för den oinvigde."²⁷

Dessa utläggningar om några av djupdimensionerna av egenskapen urskillningsförmåga ger förhoppningsvis en viss bild av vad som händer i den enskilde individens inre när repulsionslagens verkningar leder till ett avvisande av de schablonmässiga och ytliga tolkningar av andliga realiteter som personligheten slugt använder för att försvara sitt välde mot själens anspråk. Och

²⁷ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 142-143.

när denna fördjupade insikt om det andliga livets reella innebörd börjar väckas så börjar alltså grupputvecklingens lag att påverka individen.

För att kunna än bättre förklara innebörden av grupputvecklingens lag utgår Tibetanen från följande klara beskrivning av hur grupper bildades under Fiskarnas tidsålder och fortfarande bildas av personer som gensvarar personlighetscentrerat på själens drift till tjänande: ”I det förgångna har grupper bildats för medlemmarnas ömsesidiga fördelar, för att gagna deras intressen och studier, och för att de tillsammans är starkare. Detta har varit deras storhet och också deras förbannelse, för hur storslagna och goda deras motiv än har varit, så har dessa grupper ändå i grunden och i första hand varit själviska. Och det handlar om ett slags andlig själviskhet som är mycket svår att övervinna. Det som krävs är att den sanna urskillningsförmåga som jag tidigare har talat om kommer till uttryck. Sådana grupper har alltid varit slagfält, där de minst dugliga och minst integrerade har dragits in, blivit styrda eller likriktats, och till slut har de starkare dominerat helt, medan de som inte har haft någon uppfattning har försvunnit och tystats fullständigt. Den framgångsrika gruppen har till slut blivit en grupp som består av besläktade själar som alla tänker likadant, eftersom ingen tänker intuitivt utan alla styrs av en viss tankeinriktning eller av någon central person i gruppen, som dominerar alla de andra och hypnotiserar dem in i ett instinktivt, passivt och statiskt tillstånd. Detta kan kanske förhålliga läraren eller gruppen, men det är förvisso icke Guds härlighet.”²⁸

Om de nya grupperna säger han att eftersom de styrs av själslagar som t.ex. tjänandets lag, repulsionslagen och grupputvecklingens lag så kommer de ”att slå an en helt annan ton och skapa grupper som är sammansvetsade av en gemensam strävan och ett gemensamt mål. Ändå kommer de att bestå av fria, individuella och utvecklade själar, som inte erkänner någon annan auktoritet än sina egna själar, och låter sina intressen stå tillbaka för själssyftet med gruppen som helhet. På samma sätt som individuella framsteg genom tiderna har hjälpt till att lyfta människosläktet, så kommer motsvarande framsteg i gruppformation att medverka till att mänskligheten utvecklas ännu snabbare. Därför kallas denna lag för upphöjandets lag.”²⁹

Och så förklarar han att ”den tid har nu kommit, när denna metod att lyfta släktet kan börja prövas. De som har beträtt provostigen har försökt lyfta mänskligheten och misslyckats. De som har gått vidare till lärjungaskapets väg har också försökt och misslyckats. De som själva har bemästrat omständigheterna och dödens illusion, och följaktligen har uppstått till liv, kan nu ta sig an uppgiften tillsammans. De kommer att lyckas. Meningen har ljudit med krav på denna gemensamma handling och en anmodan om att all kraft skall användas för att uppväcka mänsklighetens döda kropp. Denna viktiga och möjliga insats för Mästarnas loge är nu nära förestående, och alla aspiranter och alla lärjungar kan dras med i en helhetsvision av kraft och stora möjligheter.”³⁰

Det som förestår är alltså inte vad som helst. Tibetanen använder faktiskt det dramatiska uttrycket ”att uppväcka mänsklighetens döda kropp”. Ett uttryck som

²⁸ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 144-145.

²⁹ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 145.

³⁰ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 145.

bl.a. anspelar på vad Mästaren Jesus en gång sade till en av sina lärjungar när denne ville få tillstånd att gå på sin fars begravning. "Följ du mig, och låt de döda begrava sina döda"³¹ blev svaret. Och det som åsyftas med hänvisningen till denna symboliska utsaga är förstås att den sjunde strålen, magins stråle, kommer att genom de nya gruppernas försorg fullständigt revolutionera den mänskliga livsformen under Vattumannens tidsålder. Liv kommer att ingjutas i "mänsklighetens döda kropp".

Tibetanen fortsätter så sina resonemang genom att lite antydningssvis beröra hur de grupper fungerar som kommer till stånd i trohet mot grupputvecklingens lag. Han säger: "När man begrundar dessa kommande nya grupper måste man ständigt ha i åtanke att de i första hand är ett experiment i *gruppaktivitet*, och att de inte bildas i syfte att fullkomna enskilda medlemmar i någon grupp. Detta är ett grundläggande och väsentligt påstående om man skall kunna förstå målen på ett riktigt sätt. I dessa grupper kompletterar och stärker medlemmarna varandra, och med sina samlade kvaliteter och förmågor bör de så småningom bli grupper som kan uttrycka sig på ett användbart andligt sätt, och genom vilka andlig energi kan flöda obehindrat till mänsklighetens hjälp. Det arbete som skall göras sker i mycket stor utsträckning på mentala nivåer. De enskilda medlemmarnas dagliga tjänande fortsätter att ha den inriktning på det fysiska planet som bestäms av deras öde och inre drivkrafter, men dessa skilda individuella strävanden kommer att förenas (och detta är det viktiga) med en *gruppaktivitet* som kommer att vara ett gemensamt och förenat tjänande. Varje individ i sådana grupper måste lära sig ett nära mentalt och andligt samarbete med alla de andra, och detta tar tid med tanke på den nuvarande utvecklingsnivån hos världens aspiranter. Var och en måste lära sig att älska alla, och det är inte lätt. Var och en måste lära sig att underordna sina egna personliga idéer och sin egen personliga utveckling under gruppens krav, ty för närvarande måste en del påskynda sin utveckling i vissa riktningar, medan några måste göra de andra en tjänst genom att sakta ner sin. Detta kommer att ske automatiskt när gruppidentiteten och gruppintegrationen blir den dominerande tanken i gruppmedvetandet, och längtan efter personlig utveckling och andlig tillfredsställelse får då en underordnad betydelse.

Denna tilltänkta gruppenhet kommer att ha sina rötter i gruppmeditation, eller i det kontemplativa livet (där själen vet att den är ett med alla själar). Detta kommer i sin tur att utvecklas till någon form av *gruppaktivitet*, som kommer att utgöra varje speciell grupps utmärkande bidrag till uppgiften att på ett esoteriskt sätt lyfta mänskligheten. Inom gruppens liv kommer individen som sådan inte att behandlas av dem som försöker undervisa, skola och svetsa samman gruppen till ett instrument för tjänande. Varje person kommer att betraktas som en förmedlare av den typ av energi som är den dominerande energin i varje stråltyp – antingen själs- eller personlighetsstrålen. Var och en kan med tiden lära sig att förmedla sin själsstråles kvalitet till gruppen, och på så sätt stimulera sina bröder till större mod, större klarsyn, renare motiv och en djupare kärlek, och ändå undvika att förstärka sina personlighetsegenskaper. Detta är den största svårigheten. För att vi skall kunna göra detta på ett effektivt och korrekt sätt måste vi lära oss att se på varandra som själar och inte som människor."³²

³¹ Matt. 8:22.

³² *Esoterisk psykologi – II*, sid. 145-147.

Här är det på sin plats att understryka att den nya tidsålderns grupper inte har sitt fokus på personligheten och den personliga utvecklingen. Vi är så vana vid att såväl andlig som psykologisk utveckling beskrivs i individuella termer. Men den nya tidsålderns grupper består inte av självhävdande personer som i den ena nödortfoga kompromissen efter den andra försöker göra saker i grupp därför att det sägs vara den nya tidsålderns sätt att verka. Medlemmarna i dessa nya grupper har som framgång av resonemangen i denna betraktelse kommit så pass långt i sin utveckling på tjänandets väg att repulsionslagen med kraft avvisat många av personlighetens dåliga sidor så att den till sist finner sig tämligen väl i att under inflytande av grupputvecklingens lag enbart bli ett instrument för den gruppmedvetna själen. Och det är alltså därför som Tibetanen säger att "individen som sådan" inte kommer att bli föremål för behandling av "dem som försöker undervisa, skola och svetsa samman gruppen till ett instrument för tjänande". Personer som behöver denna individuella behandling för att kunna gensvara på grupputvecklingens lag har helt enkelt inte i gruppen att göra, och hittar den med all sannolikhet inte heller. För att gruppen skall kunna lyckas etablera sig som en grupp som fungerar efter den nya tidsålderns principer måste alltså gruppmedlemmarna vara mogna att "se på varandra som själar och inte som människor", och med "människor" menas i detta sammanhang helt enkelt "personligheter".

Tibetanen fortsätter så sina resonemang genom att ta upp de grundläggande mål som grupperna måste uppnå innan det blir möjligt att börja uppnå mera esoteriska mål. Och dessa grundläggande mål är tre till antalet

1. *Gruppenhet*. Denna måste uppnås genom utövande av kärlek, vilket är en del av träningen i Guds närvaro, genom att det personliga livet underordnas grupplivet, och genom ett ständigt, kärleksfullt och levande tjänande.
2. *Gruppmeditation*. Dessa grupper kommer omsider att vara grundade i själsriket, och det arbete som utförs kommer att motiveras och fullföljas utifrån högre mentala nivåer och vara en yttring av det kontemplativa livet. Detta innefattar den dubbla aktiviteten i lärjungens liv, där han medvetet fungerar både som personlighet och som själ. Personlighetens liv skall vara ett liv i intelligent aktivitet. Själens liv är kärleksfull kontemplation.
3. *Gruppaktivitet*. Varje grupp kommer att ha någon utmärkande egenskap, och denna kommer att vara inriktad på någon speciell form av tjänande.

När grupperna vederbörligen har bildats (och den tiden är nära förestående³³), och efter det att gruppmedlemmarna har arbetat tillsammans subjektivt under en viss nödvändig tid (som bestäms av kvaliteten på de individers liv, som gruppen består av, och deras osjälviskhet och tjänande), kommer de att börja verka utåt, och deras livsaspekt kommer att börja göra sig gällande. De olika aktiviteterna kommer att framträda när gruppvibrationen är stark nog att göra ett otvetydigt intryck på släktets medvetande. Därför är det uppenbart att de första och viktigaste kraven är gruppintegritet och gruppsammanhållning. Ingenting kan

³³ Detta skrevs ej senare än 1942. Och det är uppenbart att den utveckling som Tibetanen här nämner har hunnit en bit på väg under de snart 70 år som har gått sedan dess. Bl.a. har ju Tibetanen själv redogjort för ett radikalt eget gruppexperiment i de två delarna av *Discipleship in the New Age*.

åstadkommas utan dessa. Det subjektiva sammanlänkandet av alla gruppmedlemmarna med varandra och uppkomsten av ett gruppmedvetande är ett viktigt mål för de närmast kommande årtiondena. På så sätt kommer det att uppstå en grupp-cirkulation eller en gruppöverföring av energi som kommer att vara av verkligt värde för världens frälsning.”³⁴

Än så länge förefaller denna beskrivning av hur den nya tidsålderns grupper bildas kanske tämligen odramatisk. När gruppenheten är tillräckligt stark och gruppmeditationen tillräckligt djup och klart själsförankrad börjar de med en utåtriktad verksamhet. Och detta förefaller kanske syfta på i stort sett vilken vanlig grupp som helst som ägnar sig åt en eller annan välmående verksamhet. Men Tibetanen har ett annat besked att lämna. Han säger nämligen att ”genom dessa grupper kan det bli möjligt att återupprätta några av de gamla mysterierna, och några av de grupper, som tidigare har omnämnts i *Ockult meditation*, kommer att återfinnas bland den nya tidsålderns grupper, vilka nu håller på att utvecklas.”³⁵

I klartext betyder detta att om människans förmåga att tjäna utvecklas så att tillräckligt många människor gensvarar tillräckligt bra på de själslagar som Tibetanen kallar offrets lag, den magnetiska impulsens lag, tjänandets lag och repulsionslagen för att komma under påverkan från grupputvecklingens lag så kommer själens drift till tjänande att förvaltas i grupper som om de är tillräckligt välintegrerade t.o.m. kan bli direkt mottagliga för och förverkliga ashramimpulser som ytterst emanerar från Shamballa.

Grupper som är kapabla att vara mottagliga för och fungera enligt grupputvecklingens lag, och allteftersom utvecklingen fortsätter också enligt de än högre lagar som Tibetanen kallar det expansiva gensvarets lag och de lägre fyra lag, är alltså helt centrala för manifestationen av Vattumannens tidsålder. Och bland dessa grupper ingår de grupper som liksom den svenska skolgruppen har som sitt ansvarsområde att bidra till återupprättandet av de uråldriga mysterierna.

Så här långt i denna framställning har förhoppningsvis en överblick skapats över hur människans förmåga till tjänande utvecklas från den personlighetscentrerade individens första impulser till välgärningar i sin allra närmaste krets till ett tjänande i grupp där individerna kommit så långt i sin andliga utveckling att de i ren självförglömmelse kan bilda grupper som kan göra verklighet av själens djupaste och renaste drift att tjäna. En drift som under inflytande från bl.a. den andliga viljan i Shamballa förmedlad via Hierarkin och starkt stimulerad av den sjunde strålens inflöde kommer att leda till manifestationen av Vattumannens tidsålder.

Och det är i detta övergripande sammanhang som den svenska ockulta skolan måste förstås och därför också det på sidan 1 i denna framställning fällda påståendet att ”vägen till skolan handlar alltså i grunden om den enskilde individens förmåga till och beredskap för att tjäna”. Det som öppnar porten till skolgruppen är och förblir förmågan till och beredskapen för att tjäna. Och det

³⁴ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 147.

³⁵ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 147.

räcker inte med den typ av tjänande – hur kraftfullt det än må vara – som hör till den kategori som Tibetanen kallar ”tjänande så som det utövas av en individ”. Detta individ- och personlighetscenterade tjänande kan som redan nämnts också utövas i grupp, men det är i så fall av grupper som fungerar efter de principer för ledarskap som gäller i Fiskarnas tidsålder. Och så är fallet även om grupperna och deras mer eller mindre karismatiska ledare erbjuder undervisning i esoterik och ockultism.

Det är helt enkelt först när repulsionslagen har verkat tillräckligt kraftfullt på den enskilde individen, och han eller hon därför har börjat komma under inflytande av grupputvecklingens lag, som det är möjligt att finna porten till skolan.

I detta sammanhang kan det kanske vara av intresse att Tibetanen har i klartext kommenterat en del av kraven som ställs på den individ som vunnit tillträde till grupper av den svenska skolgruppens typ. Han säger: ”En praktisk sak bör klargöras. Dessa grupper kommer under någon tid att vara vad man skulle kunna kalla ’mönstergrupper’, och därför måste de bildas mycket långsamt och med stor omsorg. Varje person som skall utgöra en del av de nya grupperna kommer att testas, prövas och utsättas för ett stort tryck. Detta kommer att vara nödvändigt om grupperna skall kunna vara stabila under den nuvarande övergångsperioden. Det kommer inte att vara lätt för lärjungar att bilda dessa grupper. Metoderna och teknikerna kommer att vara så annorlunda jämfört med hur de var i det förgångna. Människor kanske visar en verklig vilja att delta i grupplivet och utgöra en del av gruppaktiviteten, men deras verkliga problem kommer att vara att bringa sitt personliga liv och sin personliga vibration i samklang med gruppens liv och rytm. Den smala väg som alla lärjungar måste gå (och i början kommer dessa grupper främst att bestå av sådana som befinner sig på provostigen eller lärjungaskapets väg) kräver att man lyder vissa instruktioner som har gått i arv från forntiden. Dessa efterlevs villigt och med öppna ögon, men det krävs eller förväntas aldrig någon strikt bokstavstrohet. Flexibilitet inom vissa självpåtagna gränser behövs alltid, men denna flexibilitet får inte motiveras av någon personlig tröghet eller något mentalt ifrågasättande.”³⁶

När resonemangen nu har förts så här långt så skulle det knappast finnas något behov av att ytterligare klargöra att det är tjänandets väg som leder till porten till skolan och skolgruppen. Men eftersom det av reaktionerna på *Den svenska ockulta skolan* att döma kan finnas en kvarvarande undran kring varför tjänandet gavs en så stark betoning i denna skrift att det gick att uppfatta det som att den svenska ockulta skolan nästan inte kan förväntas bedriva någon esoterisk undervisning överhuvudtaget kan det vara på sin plats att redovisa ytterligare en infallsvinkel på tjänandets betydelse i det andliga livet.

Det mest påfallande i sammanhanget är emellertid att känslan av förvåning inför, eller rent av ifrågasättande av, det starka framhävandet av tjänandet i broschyren *Den svenska ockulta skolan* inte verkar ha påverkats av att Tibetanen mycket tydligt har sagt att ”den förberedande skolan koncentrerar sig framför allt på utvecklandet av den trefaldiga lägre människan och hennes träning i tjänande”³⁷. Och att den förberedande skolan därför kommer att ”vara belägen bland de

³⁶ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 150.

³⁷ *Ockult meditation*, sid. 263.

arbetande människorna, så att eleven kan lära känna sig själv genom sina reaktioner och mellanhavanden med dem i tjänande och kamp.”³⁸

Men oavsett detta har Tibetanen i ett annat teoretiskt sammanhang understrukt tjänandets centrala betydelse genom att utnämna det till en av ”de tre stora vetenskaper som kommer att bli aktuella i den nya tidsåldern, och som kommer att leda mänskligheten från det överkliga till det verkliga och från aspiration till förverkligande”³⁹. Dessa tre vetenskaper är:

- ”1. Vetenskapen om meditation, den kommande vetenskapen om sinnet.
2. Vetenskapen om antahkaranan, eller vetenskapen om det överbryggande som måste äga rum mellan den högre och den lägre aspekten av sinnet.
3. Vetenskapen om tjänandet, som är en fastställd metod för att uppnå förening.”⁴⁰

Enligt Tibetanen är alltså tjänandet lika viktigt på den andliga utvecklingsvägen som meditation och byggandet av antahkaranan. Och skälet till denna höga värdering av tjänandet är enkel. Tibetanen beskriver det hela så här: ”Resultatet av all kontakt som uppnås i meditation, och graden av framgång, bestäms av det tjänande av släktet som blir följden. En riktig förståelse leder med nödvändighet till ett riktigt handlande.”⁴¹ Detta betyder i klartext att om inte själskontakten som etableras i meditationen omsätts i lämpligt tjänande så kommer den fortsatta utvecklingen att stanna upp. Själens energireservoar öppnar sig helt enkelt bara för den person som visar att han eller hon direkt använder energin i sitt tjänande.

Här går en central skiljelinje mellan mystik och ockultism och mellan Fiskarnas och Vattumannens tidsåldrar. Mystikern njuter av sin meditation i världsfrånvärd extas. Och under Fiskarnas tidsålder hade detta stor och konstruktiv betydelse eftersom det bidrog till att forma begrepp rörande den mänskliga andliga utvecklingsvägens natur och villkor. Men när den sjätte strålen drar sig tillbaka i samband med det pågående tidsåldersskiftet och den sjunde strålen träder in så blir nackdelarna med att hålla fast för länge vid en mystisk hållning allt påtagligare.

Den mystiska hållningen är naturlig och nödvändig i en tidig fas av den andliga utvecklingen då frågan som söker svar är om det alls kan finnas en andlig dimension. Och denna fråga får ju ett övertygande svar i den mystiska upplevelsen. Men när den sjunde strålen dominerar – som den ju gör i Vattumannens tidsålder – är det inte konstruktivt att stanna kvar i denna upplevelse. Det är helt enkelt så att det gäller att så snabbt som möjligt övergå till en ockult och därmed en tjänande hållning, för om inte detta sker så kommer mystikerns fortsatta mediterande att leda till att han tappar kontakten inte bara med den fysiska verkligheten utan också med själverkligheten. Det uppstår ett slags glamourskapande rundgång så att det enda som till sist återstår av mystikerns meditativa mödor blir uppblåsta astrala fantasier om andlighet utan nämnvärd relevans i den konkreta mänskliga tillvaron.

³⁸ *Ockult meditation*, sid. 263.

³⁹ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 99.

⁴⁰ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 99.

⁴¹ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 98-99.

Vattumannens tidsålder, dominerad som den är av den sjunde strålen, handlar om att det femte naturriket, själarnas rike eller Gudsriket skall manifesteras och uttryckas i de former som utgör det fjärde naturriket, dvs. vår mänskliga, jordiska tillvaro. Detta kommer att ske genom de handlingar som själens drift till tjänande manar oss människor att utföra. Och detta betyder i klartext att den avgörande punkten i förverkligandet av Vattumannens tidsålder är att den ockulta hållningen ersätter den mystiska. Ockultisten är en tjänande mystiker. Och det är alltså ur detta perspektiv som tjänandet är en aspekt av den andliga utvecklingsvägen som är lika outhärlig som meditation och byggande av antahkaranan. Ja det går till och med att uttrycka det hela så radikalt som ”utan tjänande ingen Vattumannens tidsålder”.

En annan stridsfråga som väckts av publiceringen av *Den svenska ockulta skolan* är frågan om det rätta sättet att manifesteras en dylik skola. Och här går det att urskilja en reaktion som är tydligt grundad i den sjätte strålens hängivenhet för stora idealistiskt inriktade teoretiska system. Det är helt enkelt så att en grupp esoteriker är så imponerande av den stora mängd djupsinnig och svårförståelig esoterisk kunskap, som har gjorts bekant för världen inte minst genom Tibetanens båda betrodda medarbetare Helena Petrovna Blavatsky och Alice A. Bailey, att de tenderar att fastna i ett tillstånd av hängiven beundran och oförställd intellektuell häpnad. Detta tillstånd hänger samtidigt samman med föreställningen att esoteriken kommer att finna sin uppenbara och rätta roll i världen om dess företrädare lyckas fördjupa sig tillräckligt i olika komplexa, och med teologiska strävanden besläktade, utläggningar om olika aspekter av de esoteriska lärorna. Det är som att dessa grupper tror att om de fortsätter att fila på detaljer i olika tolkningar av vad texterna kan betyda, och kopplar denna sofistikerade och ofta mycket kunniga intellektuella verksamhet till längtansfulla drömmar om ett stundande mirakulöst ögonblick, så kommer detta ögonblick också att inträffa. Det ögonblick när Mästaren träder fram och förklarar att gruppens hängivet utförda teoretiska förberedelsearbete som genom ett mirakel visar sig vara den solida grunden för en ockult skola.

Med det här förhållningssättet slipper man att besvara sig nämnvärt med tankar om konkreta ting som att hitta en plats, samla en arbetsvillig grupp och finansiera uppbyggnaden av skolan. Det räcker med att hängivet längta och drömma och under tiden måhända erbjuda mer eller mindre sofistikerad undervisning om esoteriska ting.⁴²

Manifestationen av Vattumannens tidsålder är emellertid en fråga om att den sjätte strålens arbetsmetoder och förhållningssätt successivt ersätts av det sätt att arbeta som är kännetecknande för den sjunde strålen, strålen för ceremoniell magi. Tibetanen beskriver situationen så här: ”Alla lärjungar och aspiranter kan lita på en sak, nämligen att de sjätte-stråle-krafter som har befästs under de gångna två tusen åren fortfarande har en grundläggande och varaktig inverkan. Dessa måste man räkna med, motverka och förstå och sedan måste de nyare inflytandena studeras, de nyare metoderna utforskas och bemästras, och de nya

⁴² Trots dessa till synes kritiska anmärkningar anser dock den svenska skolgruppen att det finns goda och naturliga möjligheter till framtida samverkan mellan den svenska skolan och dessa mera teoretiskt och abstrakt inriktade initiativ.

idéerna och idealen måste förverkligas objektivt och sålunda uttryckas på ett nytt sätt. Endast på detta sätt kan man på ett klokt och sunt sätt skapa den nya civilisationen och kulturen, samt lägga grunden för mänsklighetens rätta utveckling under den kommande eran.”⁴³

Den sjätte strålen har förstås haft sin konstruktiva roll i den gudomliga planen under Fiskarnas tidsålder. Tibetanen förklarar enkelt och kortfattat att ”hängivenhet är den mest utmärkande egenskapen hos de lärjungar och aspiranter som verkar enligt den gamla ordningen. Släktet behövde uppnå en ny och riktig inriktning i förhållande till de andliga värdenas värld, och detta är förklaringen till de insatser Hierarkin gjorde under de gångna tjugo århundradena för att lägga tonvikten på de religiösa värdena. Världsreligionerna har stått i centrum under flera tusen år, i en strävan att få mänskligheten att målmedvetet söka efter själen och på så sätt förbereda sig för det femte naturrikets framträdande. Det är på tapeten (om jag så får säga) att detta skall ske under den nära förestående Vattumannens tidsålder.”⁴⁴

Denna förberedelseperiod för det femte naturrikets framträdande går nu mot sitt slut och framträdandets period inleds. Och framträdandet är ett konkret framträdande. Det handlar inte om ett framträdande i idealens och de astrala fantasiernas värld utan om ett framträdande i fysisk form. Det är detta som står i centrum för Vattumannens tidsålder. Detta är något fullständigt revolutionerande för en mänsklighet som vant sig vid att den andliga verkligheten är något ogripbart som var och en är hänvisad till att fantisera om efter eget skön. Och det säger sig självt att en så i grunden abstrakt verkande stråle som den sjätte strålen inte kan vara ett huvudsakligt inflytande vid denna manifestation. Det krävs en stråle som verkar effektivt och kraftfullt på det fysiska planet, eller rättare sagt på det eteriska planet som är det lägsta kausalt verkande planet.

Som ett slags signum för den sjunde strålens förmåga att påverka de vibrationsmässigt lägsta formerna av manifestationen står att den styr mineralriket. Och Tibetanen förklarar i en mycket intressant passus i *Nationernas öde* vad detta har för betydelse för den vita magin: ”Vit magi – och det skulle jag vilja att ni höll i minnet – har att göra med själens utveckling i formen, och att den därigenom får de erfarenheter som den behöver. Den har inte att göra med ett direkt arbete med formen, utan med själens indirekta inflytande. Själens verkar ju genom varje form i varje naturrike och bringar formen under sin kontroll, och sätter därigenom igång behövliga och utvecklande förändringar i kontaktmekanismen. Den vite magikern vet att när det centrum som vi kallar för själen i varje form och inte själva formen, får den lämpliga och riktiga strålstimuleringen, kommer den sålunda stimulerade själen att utföra sitt arbete – den förstör, attraherar och återuppbygger, och på så sätt förnyas följaktligen livsmanifestationen. Detta gäller för människans själ, för en nations själ och för själva mänsklighetens själ. Håll detta i minnet, för här har jag framlagt en grundläggande och fundamental regel, som styr all vit magi genom alla tider.

Det är av detta skäl som det sägs att den sjunde strålen styr mineralriket, och också att den genom detta rike manifesterar den framträdande själsegenskap och

⁴³ *Nationernas öde*, sid. 109.

⁴⁴ *Nationernas öde*, sid. 109.

själskvalitet som vi kallar *utstrålning*. Detta ord beskriver på ett slående sätt resultatet av själens stimulering av och inom varje form. Själens liv strålar till sist ut bortom formen, och denna strålning ger upphov till bestämda och avsedda verkningar.”⁴⁵

Den sjunde strålens inflytande borrar sig så säga till ”botten”, till existensens konkreta byggstenar så att själens inflytande kan genomströmma och genomlysa manifestationen inte i något slags abstrakt och metaforisk mening som man kan tro efter en epok av sjätte-stråle-inflytande utan rent konkret. Och Tibetanen förtydligar sin ståndpunkt ytterligare, när han säger att ”en av sjunde-stråle-energins oundvikliga verkningar kommer att bli att den relaterar och svetsar samman de fyra naturrikerna i en tätare syntes. Detta måste ske som förberedelse för mänsklighetens sedan länge förutbestämda uppgift att vara en kanal för andlig energi till de tre undermänniska naturrikerna. Detta är det viktigaste tjänande som det fjärde naturriket har åtagit sig genom sina inkarnerade själar. Det fjärde naturrikets utstrålning kommer en dag att bli så kraftfull och nå så långt, att dess verkningar kommer att tränga ner till de verkliga djupen i den skapade fenomenella världen, till och med in i mineralriket. Då kommer vi att få se de resultat som Paulus, den store invigde, syftar på när han talar om att hela skapelsen väntar otåligt på att Guds söner skall uppenbaras. Denna uppenbarelse är en uppenbarelse av strålande härlighet, kraft och kärlek.”⁴⁶

Det är alltså i kraft av denna mänsklighetens sjunde-stråle-drivna uppgift som Vattumannens tidsålder också kan beskrivas som magins tidsålder. Men för oss som lever i en värld starkt formad av den sjätte strålen är förståelsen för magins kraft låg. Magi ter sig för de flesta som något slags otrovliga historier om allehanda mirakler från en förvetenskaplig och vidskeplig tid, som nu med rätta förpassats till krogunderhållningens värld där kaniner dras upp ur hattar av smokingklädda herrar.

Men magi är själva skapelsens grundprincip. Något som Tibetanen belyser med följande utomordentligt intressanta resonemang, som inleds med ett konstaterande av att framtidens lärjunge, sjunde-stråle-lärjungen, ”kommer att arbeta och skapa den nya världen med dess kultur och civilisation, genom sin kunskap om ritualer (som är det uråldriga kodifierade sätt på vilket man organiserar och binder samman de attraherande och uttrycksfulla sidorna av de energier som skall användas), genom sin förståelse av ’kraftord’ (som han upptäcker genom experiment) och genom att använda ljudets kraft. En intressant antydning om den verkan som det magiska arbetet på den sjunde strålen har på massmedvetandet, är den ökande användningen av paroller och ’slagord’ (är det inte detta ord man använder) som utnyttjas för att uppnå resultat och för att få med människor i vissa former av massaktiviteter. Detta är en ansats till användning av kraftord, och genom att studera deras klangvärde, deras numerologiska tolkning och deras inre kraft kommer människorna att så småningom kunna åstadkomma oerhörda magiska bedrifter och skapelser, som ger upphov till gruppaktiviteter, och leder till att vissa uttrycksformer framträder på det yttre planet. När allt kommer omkring har vetenskapliga formler omvandlat de mest intrikata och svårfattliga upptäckter till några få tecken och

⁴⁵ *Nationernas öde*, sid. 120.

⁴⁶ *Nationernas öde*, sid. 121.

symboler. Nästa steg är att uttrycka dessa tecken och symboler i ett eller flera ord så att de får det som esoteriskt kallas 'förkroppsligandets kraft'. Jag skulle kunna förklara detta genom att påtala att det uråldriga påståendet att 'Gud talade och världen blev till' helt enkelt betyder att Guds skapelseformel omvandlades till ett stort ord, som han tonade fram och sedan följde de oundvikliga resultaten. I liten mänsklig skala kommer något liknande att ske under den kommande tidsåldern. För närvarande kan kanske det ovan sagda låta besynnerligt och orimligt för den vanlige studeranden."⁴⁷

Det är genom magins skapande kraft som vår mänskliga och för närvarande illa skötta värld skall i grunden transformeras så att den kommer att utgöra en värdig manifestationsform för det femte naturriket, själarnas rike, Gudsriket. Och det är förstås bl.a. inflytandet från den sjunde strålen som gör denna utveckling möjlig.

Men denna sjunde-stråle-burna djupt förvandlande magiska kraft berör inte bara världen och den mänskliga livsformen i något slags allmän mening utan förstås i all synnerhet de enskilda människorna, och Tibetanen tar antydningssvis upp denna fråga när han, efter att ha förklarat att den sjunde strålen verkar på eterplanet, konstaterar att "de eteriska nivåerna är också det område där själen uttrycker sig, vare sig det är den mänskliga själen eller själen som ett uttryck för den högre triaden, det monadiska livet. Jag undrar om någon av er har den blekaste aning om vad som kommer att ske med mänskligheten, när den inre subjektiva verkligheten – som verkar genom eterkroppen och låter sina krafter obehindrat strömma genom centren i denna kropp – har åstadkommit sin betydelsefulla och styrande integration med den fysiska mekanismen och tvingat denna till fullständig underkastelse, som ett resultat av den högre integration som uppnåtts mellan själ och personlighet."⁴⁸

Ett delsvar på denna Tibetanens fråga är åtminstone att då tar människan sin magiska skaparkraft i besittning. Och genom denna magiska skaparkrafts försorg kommer en ny tidsålder att bli till där andliga realiteter som tidigare varit föremål för längtansfulla fantasier och gissningar är konkret verklighet.

Denna mäktiga transformation av den mänskliga livsformen kommer att starta genom och stråla ut från de olika banbrytande grupper som fungerar i enlighet med de principer för gruppjtjänande som tidigare klargjorts i denna framställning. Det är dessa grupper som kommer att successivt 'kolonisera' (om detta ord tillåts i sammanhanget) vår nuvarande fiskpräglade värld för den sjunde strålens och Vattumannens principer och värden. Och till dessa grupper hör förstås de olika skolgrupper – inklusive den svenska – som har till uppgift att manifesteras en global struktur för esoterisk undervisning med den klarhet och kraft som krävs för att mysterierna skall kunna återupprättas.

Tibetanen har en mycket intressant kommentar om detta i *Nationernas öde*, där han konstaterar att "det är den sjunde strålens inflytande, som på ett speciellt och oväntat sätt kommer att frambringa västerlandets ockulta skola, på samma sätt som sjätte-stråle-impulsen gav upphov till den österländska ockulta skolan – den senare förde ner ljuset till astralplanet, och det nya inkommande inflytandet för

⁴⁷ *Nationernas öde*, sid. 127-128.

⁴⁸ *Nationernas öde*, sid. 117.

ner det till det fysiska planet. Den österländska undervisningen påverkade kristendomen och angav och bestämde dess utvecklingslinjer, och kristendomen är utan tvekan en överbryggande religion. Rollerna kommer senare att bli ombytta och 'ljuset i öster' kommer att finnas över Europa och Amerika. Detta kommer oundvikligen att ge upphov till den behövliga och önskvärda syntesen av den mystiska och ockulta vägen. Senare kommer detta att leda till ett formulerande av den *högre vägen*.”⁴⁹

Klarare behöver det knappast sägas att den pågående uppbyggnaden av den svenska skolan, som en aspekt av de manifestationsprocesser som kommer att leda till framväxten av Vattumannens tidsålder, sker och måste ske i enlighet med den sjunde strålens arbetsmetoder. Bygget sker därför från grunden. Visst finns det en ashramförankrad vägledande och levande vision, men den tillåts aldrig skena iväg i sjätte-stråle-drivna abstrakta och idealistiska funderingar omhuldade med både varm hängivenhet och en fundamentalistisk och de absolut korrekta detaljerna bevakande kritisk mentalitet. Platsen är funnen och arbetet med gruppen och dess integration pågår liksom arbetet med konkreta former som byggnader och nödvändiga inkomstbringande aktiviteter.

På esoterikens område finns det många skillnader att ta fasta på och bevaka och följaktligen mycket tvivel att odla och kritik att uttrycka för den som inte förmår lämna detta förhållningssätt. Det finns emellertid en central passus i *Den svenska ockulta skolan* som leder tankarna i en mer konstruktiv riktning. Och den lyder: ”Tanken är inte att det gäller att så snabbt som möjligt få igång någon form av teoretisk esoterisk utbildning enligt av Tibetanen förutsagt mönster. Kanske strategin låter sig bäst beskrivas av en symbolisk bild. I så fall skulle man kunna säga att den ockulta skolan i Sverige kommer att vara som en utslagen blomma på en även i övrigt mycket livskraftig och vacker växt. Och av detta följer att det som gäller nu och i den närmaste framtiden är att stärka denna växt så att blomningsfasen kan komma så fort som möjligt.”⁵⁰

Och detta betyder att syftet med de tankar som framförs i denna publikation är att rikta en maning till den esoteriska gruppens samtliga medlemmar att verkligen på allvar, dvs. konkret och sjunde-stråle-färgat, börja reflektera både över den egna personliga hållningen till det svenska skolprojektet och över hur gruppens krafter skall kunna samlas så att skolans utveckling stärks och påskyndas.

Tillfället är nu.

⁴⁹ *Nationernas öde*, sid. 128-129.

⁵⁰ *Den svenska ockulta skolan*, sid. 14.